

ks. dr Leszek Poleszak SCJ

Ojciec Leon Jan Dehon – życie oddane Najświętszemu Sercu Jezusowemu i służbie człowiekowi

Wprowadzenie

Wraz z obchodzonym w 2025 roku w Kościele powszechnym Jubileuszem Wcielenia Zgromadzenie Księży Najświętszego Serca Jezusowego świętuje także jubileusz związany z obchodami 100-lecia śmierci swego Założyciela. Uroczystości te wyprzedzają niejako przypadającą na 2028 rok kolejną rocznicę – 150-lecie założenia Zgromadzenia. Jego istnienie wiąże się z inspiracją Ducha Świętego, którą o. Leon Jan Dehon otrzymał jako charyzmat założycielski nowego Instytutu. Jego cechą charakterystyczną, wyróżniającą go spośród istniejących wówczas rodzin zakonnych, jest duch miłości i wynagrodzenia, który przenika zarówno duchowość Instytutu, jak też różnorodne dzieła apostołskie podejmowane zgodnie

z odczytywanym przez Założyciela i jego duchowych synów duchem czasów.

Duch miłości i wynagrodzenia przejawia się zarówno w gorliwości w propagowaniu kultu Najświętszego Serca Pana Jezusa, jak również w szerzeniu królestwa Bożego Serca w życiu poszczególnych osób i społeczności. W apostołstwie wyraża się to m.in. w podejmowanej działalności duszpasterskiej, misyjnej i społecznej, ukierunkowanej zwłaszcza na pogłębienie więzi z Jezusem, ale wyczulonej także na aktualne problemy społeczne.

Odpowiedź na miłość Bożego Serca oraz gorliwość w pełnieniu Jego woli są cechami wyróżniającymi duchowość o. Leona Jana Dehona. Nie ustaje on zarówno w osobistym dążeniu do świętości, jak też w trosce, by jego Dzieło i ludzie znajdujący się pod jego duchową opieką mogli wzrastać w nieustannym zjednoczeniu z Najświętszym Sercem Jezusa.

1. Odczytanie powołania i łaska początków

Leon Gustaw Dehon urodził się 14 marca 1843 roku w La Capelle w diecezji Soissons we Francji. Jego rodzice, Juliusz Aleksander Dehon (1814-1882) i Adelajda Stefania z domu Vandelet (1812-1883), postarali się o solidne i chrześcijańskie wykształcenie syna, jednak nie popierali jego wyboru drogi powołania kapłańskiego i zakonnego. Ojciec Dehona, Juliusz Aleksander, był człowiekiem dobrym, uczciwym i wykształconym, ale utracił swoją wiarę podczas studiów. Później stopniowo ją odzyskiwał. Matka była kobietą bardzo religijną, przykładnie wychowaną, wykształconą przez siostry Najświętszego Serca Jezusowego św. Zofii Barat. W domu rodzinnym panowała atmosfera głębokiej wiary, wyrażająca się w dojrzałej religijności oraz duchu zdrowej pobożności i modlitwy. Ojciec Leona, zdając sobie sprawę z niezwykłych zdolności syna, pragnął, by zdobył on dyplom inżyniera, urzędnika państwowego

lub też dyplomaty, w ostateczności zaś pozycję znacznego dostojnika kościelnego, a nie „zwykłego” księdza¹.

Pomimo sprzeciwu ojca 25 października 1865 roku Dehon został przyjęty do Seminarium św. Klary w Rzymie i rozpoczął studia w Kolegium Rzymskim. Jego rozwój duchowy ukierunkowany był na naśladowanie cnót Najświętszego Serca Jezusowego, zwłaszcza posłuszeństwa Syna Bożego, zawierającego się w Jego „*Ecce venio* – Oto idę” oraz w zawołaniu duchowym: „Panie, co chcesz, abym czynił?”. Święcenia kapłańskie otrzymał 19 grudnia 1868 roku w bazylice św. Jana na Lateranie. Jako neoprezbiter został powołany do grona sekretarzy stenografów I Soboru Watykańskiego, dzięki czemu mógł z bliska poznać najistotniejsze problemy Kościoła powszechnego. Lata studiów zakończył, uzyskując cztery doktoraty: z prawa świeckiego, filozofii, teologii oraz z prawa kanonicznego.

Biskup Soissons skierował go następnie do pracy w Saint-Quentin, gdzie intensywnie zaangażował się w duszpasterstwo. Obserwując panującą agresywną laicyzację, wyzysk robotników, groźbę bezrobocia oraz nastroje rewolucyjne, zainteresował się problemami społecznymi. Założył Patronat św. Józefa z myślą o wychowaniu młodzieży, Kółko Robotnicze, Konferencję Społeczną. Organizował zebrania pracodawców, zaczął wydawać dziennik oraz powołał do życia Kolegium św. Jana – rodzaj szkoły średniej dla młodzieży pracującej. W swoją szeroką działalność społeczną starał się angażować katolików świeckich, powierzając im odpowiedzialność za prowadzone dzieła.

Pomimo pracy duszpasterskiej o. Leon Jan Dehon pogłębiał swoje powołanie kapłańskie, które w jego przypadku rozwijało się równoległe z powołaniem do życia zakonnego. Wprawdzie kapłaństwo stawiał zawsze na pierwszym miejscu, jednak w życiu

¹ Por. H. DORRESTEIJN, *Vita e personalità di Padre Dehon*, Bologna 1978, s. 19-32.

zakonnym widział środek do rozwoju życia duchowego, doceniając jego walory profetyczne. Pod koniec swojego życia wspominał w jednym z listów okólnych do Zgromadzenia: „Od mojej młodości miałem powołanie zakonne. Stanowiło ono podsumowanie wszystkich moich rekolekcji, lecz nigdy nie wiedziałem, jaki instytut byłby odpowiedni. Szukałem i czekałem. Pociągało mnie Najświętsze Serce i wynagrodzenie”². Podejmowane próby znalezienia odpowiedniej rodziny zakonnej nie przyniosły jednak rezultatu. Wciąż przeżywał wewnętrzny niepokój, pragnienie modlitwy i rozwoju życia wewnętrznego, co stało w sprzeczności z jego obowiązkami wynikającymi z zaangażowania się w pracę parafialną w Saint-Quentin³.

W 1878 roku założył nowe zgromadzenie zakonne oparte na pobożności i kulcie Najświętszego Serca Jezusowego. Jego celem była praktyka ducha miłości i wynagrodzenia Bożemu Sercu oraz kult Eucharystii, w którym dostrzegał źródło Jego miłości. Wydarzeniem przełomowym, które skłoniło go do tej decyzji, poprzedzonej kilkoma latami poszukiwań i rozterek duchowych, obok „rekolekcji wybrania”, które odprawił w dniach 21-27 marca 1876 roku, była podróż do Rzymu wraz z bp. Odonem Thibaudierem, udającym się tam z wizytą *ad limina*. Punktem kulminacyjnym tej podróży okazało się dla Założyciela nawiedzenie 14 lutego 1877 roku sanktuarium Zwiastowania i Wcielenia w Loreto. W domku loretańskim doświadczył silnego przekonania, że powinien powołać do życia nową rodzinę zakonną, by realizować swoje pragnienie całkowitego oddania się Chrystusowi. Później w swoich notatkach

² L. DEHON, *Wspomnienia 1843-1877-1912. Testament duchowy*, tł. E. Ziemann, Kraków 2020, s. 11.

³ Por. G. MANZONI, *Leon Dehon człowiek o wielkim sercu*, tł. A. Włoch, Kraków 1991, s. 71-84.

stwierdził, że w tym sanktuarium narodziło się Zgromadzenie⁴. Po uzyskaniu zgody od bp. Odon Thibaudiera utworzył Kolegium św. Jana, przy którym powstało zgromadzenie kleryckie o charakterze kontemplacyjno-apostolskim. W dniu 28 czerwca 1878 roku, w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego, złożył pierwszą profesję. Tę datę uznał później za dzień narodzin Zgromadzenia, które lubił nazywać Dziełem Najświętszego Serca⁵.

Pierwotna nazwa zgromadzenia: Oblaci Najświętszego Serca Jezusowego podkreślała duchowość ofiary, czego wyrazem był również jego prywatny ślub żertwy. Z gorliwością poświęcał się szerzeniu kultu Serca Jezusowego. Nie ograniczał się w tym względzie jedynie do praktyk zewnętrznych. Pragnął, by całe jego życie, ale również życie społeczne było prześięknięte miłością Bożego Serca. W tym celu członkowie Zgromadzenia prowadzą wszechstronną działalność duszpasterską, misyjną, wychowawczą i naukową, opiekują się chorymi, głoszą rekolekcje i misje intronizacyjne. Cechą wspólną ich zaangażowania duszpasterskiego i życia duchowego jest wynikający z charyzmatu Założyciela duch miłości i wynagrodzenia Najświętszemu Sercu Jezusowemu.

⁴ Por. L. DEHON, *Notes sur l'histoire de ma vie. Cahier 12*, 1, <https://www.dehondocsoriginals.org/publicati/JRN/NHV/JRN-NHV-0001-0012-0052712> (odczyt z dn. 18.01.2025 r.). Por. także: G. GIRARDI, *L'incarnazione nella spiritualità dehoniana. Rievocando „l'esperienza spirituale” di p. Dehon, a Loreto, nel 1877 e 1894, „Dehoniana”* (wyd. wł.) 1 (2002), s. 79-89.

⁵ Por. CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM, *Canonizationis Servi Dei Leonis Ioannis a S. Corde Iesu Dehon Sacerdotis Fundatoris Congregationis Sacerdotum a S. Corde Iesu (1843-1925). Positio super fama sanctitatis et super virtutibus*, t. 1, *Biographia*, Roma 1990, s. 75.

2. Sława świętości

Ojciec Leon Jan Dehon zmarł 12 sierpnia 1925 roku w Brukseli w Belgii. Był bardzo szanowanym i cenionym kapłanem. Pomimo wielu trudności, jakich doświadczał zarówno w pracy duszpasterskiej, jak też w działalności założonego przez siebie Zgromadzenia, potrafił pielęgnować w sobie szereg cnót właściwych powołaniu kapłańskiemu i zakonnemu, które zespałała miłość do Najświętszego Serca Jezusowego oraz gorliwość w szerzeniu Jego królestwa w duszach i społeczeństwie.

Proces beatyfikacyjny rozpoczęto 14 marca 1952 roku. Heroiczność jego cnót została potwierdzona dekretem z dnia 8 kwietnia 1997 roku. Po zatwierdzeniu cudu przypisanego wstawiennictwu o. Leona Jana Dehona Kongregacja ds. Kanonizacyjnych 19 kwietnia 2004 roku wyznaczyła datę beatyfikacji na dzień 24 kwietnia 2005 roku. Do beatyfikacji jednak nie doszło ze względu na śmierć św. Jana Pawła II, która nastąpiła 2 kwietnia 2005 roku. Niedługo potem, z powodu zarzutów o domniemany antysemityzm, Benedykt XVI zlecił ponowne zbadanie wszystkich pism czcigodnego sługi Bożego, a beatyfikację odłożył w czasie. Komisja powołana w celu zbadania sprawy zakończyła pracę, wykazując niesłuszność oskarżeń. Obecnie sprawa należy bezpośrednio do Sekretariatu Stanu, ponieważ proces w Dykasterii ds. Kanonizacyjnych został zakończony.

3. Duchowość czcigodnego sługi Bożego o. Leona Jana Dehona

Źródeł duchowości o. Leona Dehona należy szukać w naturalnej pobożności, którą zaszczerpiła mu matka. Jej przejawy towarzyszyły mu w zasadzie przez całe dojrzałe życie. Pobożność tę cechowały:

prostota chrześcijaństwa, spontaniczność modlitwy, gorliwość, pobożność wobec relikwii, synowskie nabożeństwo do Maryi. Często brał udział w pielgrzymkach do różnych sanktuariów. Tym jednak, co stanowiło trzon jego życia duchowego i cechę wyróżniającą jego duchowości, było nabożeństwo do Najświętszego Serca Jezusowego. W swoich notatkach z lat 1865-1866 zapisał: „Nasz Pan dość szybko sam zapanował nad moją duszą. Złożył w niej dyspozycje, które miały być cechą dominującą mego życia, pomimo tysięcy braków: nabożeństwo do swego Najświętszego Serca, pokorę, zgadzanie się z Jego wolą, zjednoczenie z Nim, życie miłości. To wszystko miało być moim ideałem i moim życiem na zawsze. Chrystus okazał mi tę miłość, bez wytnienia mnie do niej doprowadzał i w ten sposób przygotowywał do misji, jaką mi wyznaczał dla dzieła swego Serca”⁶.

Od samego początku realizacji jego powołania kapłańskiego i zakonnego jego życie wewnętrzne kształtowało się w nurcie École Française, która wywarła ogromny wpływ nie tylko na duchowość XIX-wiecznej Francji, ale również na ówczesną Europę. Dzięki studiom teologicznym, które odbywał w Seminarium Francuskim w Rzymie, oraz wykładom, na które uczęszczał do Kolegium Rzymskiego, zapoznał się z myślą Pierre’a de Bérulle’a, której ideą przewodnią jest zjednoczenie z Jezusem Chrystusem. W centrum życia chrześcijańskiego – według tej szkoły – znajduje się tajemnica wcielenia i Osoba Jezusa Chrystusa⁷.

Tym, co prowadziło o. Leona Jana Dehona do większej jedności ze Zbawicielem było doświadczenie miłości Jezusa Chrystusa. Pogłębiało się ono wraz z jego rozwojem duchowym. Po rozpoczęciu

⁶ L. DEHON, *Notes sur l'histoire de ma vie. Cahier 4*, 213, <https://www.dehondoc-sorignals.org/publicati/JRN/NHV/JRN-NHV-0001-0004-0052704?ch=213> (odczyt z dn. 06.01.2025 r.).

⁷ Por. E. ZIEMANN, *Być kapłanem Serca Jezusowego. Duchowość kapłańska o. Leona Jana Dehona (1843-1925)*, Kraków 2006, s. 83-155.

działalności duszpasterskiej, której oddał się bezgranicznie, coraz boleśniej odczuwał w swoim sercu zło grzechu i niesprawiedliwości, których doświadczał, obserwując swe środowisko pracy. Wzrastała w nim idea wynagrodzenia za to zło poprzez zjednoczenie z Jezusem w Jego ofierze dla ludzi. Zjednoczenie to rozumiał jednak w sposób charakterystyczny dla siebie. Czuł się przynaglony do działania wypełnionego modlitwą, cierpieniem, pracą apostołską i społeczną⁸.

Instytut założony przez o. Leona Jana Dehona ma oddawać uwielbienie i miłość Bożemu Sercu w duchu miłości i wynagrodzenia oraz pracować dla królestwa Serca Jezusowego, królestwa sprawiedliwości i miłości chrześcijańskiej. Aspekt wynagradzający winien być realizowany nie tylko przez adorację eucharystyczną, ale ma być również przedłużany w posłudze dla potrzebujących, nauczaniu szkolnym, duszpasterstwie robotników i trosce o rozwój miłości chrześcijańskiej wiernych.

Cechą wyróżniającą duchowość o. Leona Jana Dehona był silny wymiar chrystocentryczny. Zarówno w swej bogatej działalności pisarskiej (zwłaszcza w dziełach duchowych), jak również w całej jego twórczości pisarskiej oraz działalności kapłańskiej i społecznej możemy dostrzec stałe odniesienie do Osoby Jezusa Chrystusa oraz mocne oparcie na fundamencie Pisma Świętego. Syn Boży był dla niego przede wszystkim objawieniem miłości Ojca. W Sercu Jezusa o. Dehon dostrzegał miłosny plan Stwórcy, którego celem jest zbawienie każdego człowieka⁹.

⁸ Por. L. POLESZAK, *Główne rysy duchowości Zgromadzenia Księża Najświętszego Serca Jezusowego w zamyśle Założyciela – o. Leona Jana Dehona*, w: J. Węłna (red.), *Droga rad ewangelicznych. Program formacji ciągłej na 2011 rok*, Kraków 2011, s. 116-117.

⁹ Por. L. POLESZAK, *Serce Zbawiciela. Kult Najświętszego Serca Jezusowego w Zgromadzeniu Księża Najświętszego Serca Jezusowego (1878-2009)*, Kraków 2010, s. 25-65.

Tym, co w szczególny sposób podkreślało jego zogniskowanie na miłości Boga do człowieka, była duchowość Najświętszego Serca Jezusowego. Warto tutaj przytoczyć choćby fragment z jednego z jego rozważań na temat przebicia boku Jezusa. Moment otwarcia Serca Jezusowego jest dla niego największą z tajemnic, jest tajemnicą Miłości, w której ukazuje się miłość Syna do Ojca. W tym misterium człowiek doświadcza w pełni tego, czym jest miłość, która stała się sprawcą jego zbawienia i odkupienia. W swoich rozważaniach *De la vie d'amour envers le Sacré-Coeur de Jésus* o. Leon Jan Dehon włożył w usta Jezusa następujące słowa: „Powinniście usiłować wnikać w głębię tej przepaści miłości i pobudzić się do miłości mojego Serca, widząc jak bardzo was ukochało. (...) Moja męka całą swą wartość czerpie nie tyle z moich cierpień zewnętrznych, co z mojego Serca, z miłości, która była natchnieniem mojej ofiary. (...) Pragnąłem przez otwarcie mojego boku zdradzić wam sekret mojej męki i ujawnić jej źródło. To moja miłość do was, to moje Serce zaprowadziło Mnie na Kalwarię. Nie odmawiajcie Mi waszej miłości!”¹⁰.

W *Couronnes d'amour* o. Leon Jan Dehon poszedł dalej w swoich rozważaniach o Sercu Jezusa i nazwał je „ołtarzem miłości”, miejscem najświętszym świątyni Boga, którą jest Jezus Chrystus. Misterium przebicia boku – jego zdaniem – przewyższa wszystkie inne misteria, ponieważ wszystkie je w sobie zawiera¹¹.

Dla o. Dehona Serce Jezusa stanowiło zawsze odniesienie do Osoby Zbawiciela i do miłości Boga, której najpełniejszy wzór człowiek odnajduje w Trójcy Przenajświętszej. Najlepszym tego przykładem był dla niego fakt wcielenia, który stanowi owoc miłosnego dialogu pomiędzy Ojcem i Synem. Skutek tego dialogu

¹⁰ L. DEHON, *Koronki do Najświętszego Serca Jezusowego*, t. 1, *Wcielenie*, tł. J. Stoszko, Kraków 2018, s. 87-88.

¹¹ Por. TENŻE, *Niepojęta miłość*, tł. J. Stoszko, Warszawa 1995, s. 224-225.

stanowi dobrowolna postawa Syna Bożego, która została wyrażona w słowach: „*Ecce venio – Oto idę*”. Słowa te zostały przejęte w duchowej tradycji założonego przez niego Zgromadzenia i obejmują w swej treści całą miłość Boga objawioną w Synu, gotowość daru z siebie, początek dzieła odkupienia oraz wzór postawy oblacyjnej. Wartość takiej postawy tkwi w dyspozycyjności wobec Stwórcy, a jej doskonałym wzorem jest przykład Jezusa, który dobrowolnie ofiaruje siebie z miłości dla człowieka. Dla o. Dehona prawdziwy kult Serca Jezusowego nie polegał na dodatkowych ofiarach, ale na oddaniu Ojcu. Oddanie to – wzorem Syna Bożego – przybierało także formę zastępczości, jaka zawierała się w miłości, uwielbieniu, miłości czystej, wyniszczeniu, wynagrodzeniu wraz z Eucharystycznym Sercem Jezusa¹².

Inną cechą duchowości czcigodnego sługi Bożego była miłość do Kościoła, Mistycznego Ciała Chrystusa. Wyrażała się ona zarówno w gorliwości apostoelskiej i misyjnej, jak też w trosce o jedność z widzialną głową Kościoła – papieżem. Jego szacunek do następców św. Piotra przejawiał się w posłuszeństwie, jakie okazywał wobec postanowień Stolicy Świętej, ale także w aktywnym zaangażowaniu w propagowanie nauczania papieskiego, zwłaszcza nauczania tworzącej się wraz z encykliką *Rerum novarum* Leona XIII¹³ katolickiej nauki społecznej¹⁴. Dostrzegając problemy społeczne oraz głębokie zamieszanie w dziedzinie życia intelektualnego i moralnego społeczeństwa, o. Leon Jan Dehon odnajdywał

¹² Por. L. POLESZAK, *Wymiar oblacyjny duchowości Zgromadzenia Księża Najświętszego Serca Jezusowego według aktualnej Reguły życia*, „Symposium” 2(43) (2022), s. 125-144.

¹³ Por. LEON XIII, Encyklika *Rerum novarum*, Rzym 1891.

¹⁴ Opracowany przez o. Leona Jana Dehona *Chrześcijański podręcznik społeczny* jest pierwszym podręcznikiem katolickiej nauki społecznej. Por. L. DEHON, *Manuel social chrétien*, Paris 1895, <https://www.dehondocsoriginals.org/publicati/OSC/OSC-MSO-0002-0001-8030201> (odczyt z dn. 11.01.2025 r.).

tego przyczynę w odrzuceniu Chrystusa i Kościoła. Brak jedności z Chrystusem powodował według niego utratę możliwości dotarcia do pełnego pojęcia sprawiedliwości i miłości. By to przeżyć, konieczne było ponowne wejście na drogę rozwoju, którego celem stało się osiągnięcie znamion królestwa Serca Jezusowego. W swym nauczaniu w tym względzie inspirował się encykliką Leona XIII *Exeunte iam anno*¹⁵, w której to królestwo zostało ukazane nie tylko w wymiarze życia religijnego czy ascetyczno-pobożnościowego, ale łączyło się ściśle z życiem społecznym.

Ojciec Leon Jan Dehon podejmował wiele konkretnych działań dla promowania społecznego wymiaru kultu Serca Jezusowego: poświęcał czas na głoszenie konferencji społecznych i przygotowanie kongresów, które propagowały katolicką naukę społeczną, otaczał opieką duszpasterską robotników i ubogich, rozwijał dzieła wychowawcze i wspierał wszystkie formy działalności, które miały na celu przywrócenie człowiekowi zdrowia, godności i nadziei. Podkreślał przy tym, że wszelkie zaangażowanie winno być czynione z nastawieniem naśladowania cnót Serca Jezusowego¹⁶.

Przejawem miłości do Kościoła była również przyjaźń, jaka łączyła o. Dehona z kilkoma papieżami. Jednym z nich był Benedykt XV, którego Założyciel traktował jak przyjaciela własnej rodziny zakonnej, zanim jeszcze został wybrany na Stolicę Piotrową. Wśród wielu oznak więzów przyjaźni były częste audyencje, w czasie których mógł dzielić się radością z rozwoju Zgromadzenia i dyskutować nad aktualnymi problemami wspólnoty Kościoła. Na jednej z nich, 25 kwietnia 1918 roku, o. Leon Jan Dehon

¹⁵ Por. LEON XIII, Encyklika o świętym kształtowaniu życia *Exeunte iam anno*, Rzym 1888.

¹⁶ Por. K. KLAUZA, *Znaczenie dzieła Sługi Bożego o. Dehona w budzeniu świadomości społecznej wiernych*, „Sympozjum” 2(5) (1999), s. 129-143; G. VALERIUS, *Ojciec Dehon, działacz społeczny, polityk, apostoł*, „Informator SCJ” 9 (1993), s. 892-895.

zasugerował Benedyktowi XV zainstalowanie w bazylice św. Piotra nowego ołtarza poświęconego Najświętszemu Sercu Jezusowemu, co według niego miało być wyraźnym znakiem poświęcenia Stolicy Świętej Bożemu Sercu. Zaproponował również, by w ołtarzu tym znalazła się mozaika przedstawiająca moment objawień Najświętszego Serca Jezusowego św. Małgorzacie Marii Alacoque. W swoich późniejszych zapiskach notował, że ojciec święty docenił ten projekt¹⁷. Nieco później, w maju tego samego roku, z prasy dowiedział się o jego realizacji. Stwierdził wówczas: „Gazety donoszą, że Ojciec Święty przygotowuje ołtarz Najświętszego Serca Jezusowego w Bazylice św. Piotra. Moja prośba została wysłuchana. Bogu dzięki!”¹⁸. Autorem projektu został malarz Carlo Muccioli, którego drugie płótno zostało zaakceptowane i podzielone na 45 części, by móc zostać następnie przeniesione na mozaikę. Prace zakończyły się 15 kwietnia 1925 roku, zbiegając się niemal w czasie ze zbliżającą się śmiercią o. Leona Jana Dehona, który nie mógł już osobiście zobaczyć dzieła, którego był inspiratorem¹⁹.

Zakończenie

Zgromadzenie Księży Najświętszego Serca Jezusowego przejmując z charyzmatu o. Leona Jana Dehona misję głoszenia światu Dobrej Nowiny o Bogu, który jest Miłością. Jego członkowie, idąc za wskazaniem aktualnych *Konstytucji*, pragną być „prorokami

¹⁷ Por. L. DEHON, *Notes quotidiennes. Cahier 42, 62*, <https://www.dehondocsoriginals.org/publicati/JRN/NQT/JRN-NQT-0005-0042-0053105> (odczyt z dn. 06.01.2025 r.).

¹⁸ Tamże, 77.

¹⁹ Por. L. POLESZAK (red.), *Ojciec Dehon i ołtarz Najświętszego Serca Jezusowego w Bazylice św. Piotra*, „Informator SCJ” 3 (2016), s. 258-259.

miłości i służami pojednania ludzi i świata w Chrystusie (por. 2 Kor 5,18)²⁰. Konsekwencją tego charyzmatu jest podjęcie charakterystycznego dla Instytutu życia obłacji i wynagrodzenia, a także włączenie się w działalność apostołską, co zgodnie ze wskazaniem Założyciela stanowi praktyczny wyraz kultu Najświętszego Serca Jezusowego.

Bibliografia

- Congregatio de Causis Sanctorum, *Canonizationis Servi Dei Leonis Ioannis a S. Corde Iesu Dehon Sacerdotis Fundatoris Congregationis Sacerdotum a S. Corde Iesu (1843-1925). Positio super fama sanctitatis et super virtutibus*, t. 1, *Biographia*, Roma 1990.
- Dehon L., *Koronki do Najświętszego Serca Jezusowego*, t. 1, *Wcielenie*, tł. J. Stoszko, Kraków 2018.
- Dehon L., *Manuel social chrétien*, Paris 1895, <https://www.dehondocsoriginals.org/publicati/OSC/OSC-MSO-0002-0001-8030201> (odczyt z dn. 11.01.2025 r.).
- Dehon L., *Niepojęta miłość*, tł. J. Stoszko, Warszawa 1995.
- Dehon L., *Notes quotidiennes. Cahier 42*, <https://www.dehondocsoriginals.org/publicati/JRN/NQT/JRN-NQT-0005-0042-0053105> (odczyt z dn. 06.01.2025 r.).
- Dehon L., *Notes sur l'histoire de ma vie. Cahier 4*, <https://www.dehondocsoriginals.org/publicati/JRN/NHV/JRN-NHV-0001-0004-0052704> (odczyt z dn. 06.01.2025 r.).
- Dehon L., *Notes sur l'histoire de ma vie. Cahier 12*, <https://www.dehondocsoriginals.org/publicati/JRN/NHV/JRN-NHV-0001-0012-0052712> (odczyt z dn. 18.01.2025 r.).
- Dehon L., *Wspomnienia 1843-1877-1912. Testament duchowy*, tł. E. Ziemann, Kraków 2020.
- Dorresteyn H., *Vita e personalità di Padre Dehon*, Bologna 1978.
- Girardi G., *L'incarnazione nella spiritualità dehoniana. Rievocando „l'esperienza spirituale” di p. Dehon, a Loreto, nel 1877 e 1894, „Dehoniana”* (wyd. wł.) 1 (2002), s. 79-89.

²⁰ Reguła życia Zgromadzenia Księża Najświętszego Serca Jezusowego (Księża Sercanie). Konstytucje i Dyrektorium generalne, Kraków 2014, 7.

- Klauza K., *Znaczenie dzieła Sługi Bożego o. Dehona w budzeniu świadomości społecznej wiernych*, „Symposium” 2(5) (1999), s. 127-144.
- Leon XIII, Encyklika o świętym kształtowaniu życia *Exeunte iam anno*, Rzym 1888.
- Leon XIII, Encyklika *Rerum novarum*, Rzym 1891.
- Manzoni G., *Leon Dehon człowiek o wielkim sercu*, tł. A. Włoch, Kraków 1991.
- Poleszak L., *Główne rysy duchowości Zgromadzenia Księży Najświętszego Serca Jezusowego w zamyśle Założyciela – o. Leona Jana Dehona*, w: J. Węlna (red.), *Droga rad ewangelicznych. Program formacji ciągłej na 2011 rok*, Kraków 2011, s. 116-130.
- Poleszak L. (red.), *Ojciec Dehon i ołtarz Najświętszego Serca Jezusowego w Bazylice św. Piotra*, „Informator SCJ” 3 (2016), s. 258-259.
- Poleszak L., *Serce Zbawiciela. Kult Najświętszego Serca Jezusowego w Zgromadzeniu Księży Najświętszego Serca Jezusowego (1878-2009)*, Kraków 2010.
- Poleszak L., *Wymiar oblacyjny duchowości Zgromadzenia Księży Najświętszego Serca Jezusowego według aktualnej Reguły życia*, „Symposium” 2(43) (2022), s. 125-144.
- Reguła życia Zgromadzenia Księży Najświętszego Serca Jezusowego (Księża Sercanie). Konstytucje i Dyrektorium generalne*, Kraków 2014.
- Valerius G., *Ojciec Dehon, działacz społeczny, polityk, apostoł*, „Informator SCJ” 9 (1993), s. 892-895.
- Ziemann E., *Być kapłanem Serca Jezusowego. Duchowość kapłańska o. Leona Jana Dehona (1843-1925)*, Kraków 2006.